

Arrest

nr. 290 413 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 maart 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 januari 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 maart 2023 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2013 dient de verzoekende partij een visumaanvraag lang verblijf (gezinshereniging) in in functie van haar Nigeriaanse echtgenote M.G. met verblijfsrecht in België. Op 31 mei 2013 wordt het gevraagde visum toegekend.

- 1.2. Op 29 juni 2013 komt de verzoekende partij in België aan. Op 5 september 2013 wordt de verzoekende partij in bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 5 september 2014.
- 1.3. Op 29 januari 2015 wordt beslist het verblijf van verzoekende partij niet meer te verlengen en haar het bevel om het grondgebied te verlaten te geven omdat zij geen gezinscel meer vormt met haar echtgenote. Deze beslissing wordt op 10 februari 2015 ter kennis gebracht. Het beroep hiertegen wordt bij arrest nr. 157 025 van 26 november 2015 verworpen.
- 1.4. Op 2 december 2015 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een inreisverbod voor de duur van twee jaar gegeven en ter kennis gebracht. Bij arresten nr. 162 808 en 162 810 van 25 februari 2016 worden het voormeld bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod vernietigd.
- 1.5. Op 10 januari 2017 wordt de echtscheiding tussen verzoekende partij en haar Nigeriaanse echtgenote gefinaliseerd.
- 1.6. Op 24 februari 2017 wenst verzoekende partij de registratie van een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan, zijnde L.O.
- 1.7. Op 24 mei 2017 wordt verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven en betekend. Deze beslissing wordt op 6 juli 2017 ingetrokken waardoor het beroep hiertegen zonder voorwerp is geworden.
- 1.8. Op 7 juli 2017 wordt de verwerende partij op de hoogte gesteld van het negatief advies van het parket van Gent inzake de wettelijke samenwoning. Op 13 juli 2017 laat de stad Gent weten niet over te gaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning.
- 1.9. Op 9 oktober 2017 wordt de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering alsook een inreisverbod voor de duur van drie jaar gegeven en ter kennis gebracht. Op 20 oktober 2017 wordt de tenuitvoerlegging van het voormeld bevel om het grondgebied te verlaten bij uiterst dringende noodzakelijk geschorst door de Raad bij arrest nr. 194 038.
- 1.10. Op 25 september 2019 wordt de verzoekende partij andermaal een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering gegeven en ter kennis gebracht. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de tenuitvoerlegging van voormelde beslissing wordt bij arrest nr. 227 055 van 3 oktober 2019 verworpen omdat verzoekende partij werd vrijgesteld.
- 1.11. Op 28 oktober 2019 trekt de dienst vreemdelingenzaken het bevel vermeld onder punt 1.10. in. Gelet hierop wordt het beroep tegen voormeld bevel verworpen bij arrest nr. 231 571 van 21 januari 2020.
- 1.12. Bij arrest nr. 237 534 van 26 juni 2020 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 oktober 2017. Bijgevolg is dat bevel opnieuw uitvoerbaar. Bij arrest nr. 237 535 van 26 juni 2020 wordt ook het beroep tegen het inreisverbod van 9 oktober 2017 verworpen.
- 1.13. Het beroep tegen de weigering van de registratie van wettelijke samenwoning werd blijkens de inlichtingen van de burgerlijke stand van 23 januari 2021 onontvankelijk verklaard. Verzoekende partij start evenwel een nieuw dossier wettelijke samenwoning op op 26 februari 2021.
- 1.14. Op 5 mei 2021 wordt de verzoekende partij andermaal het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven, ter kennis gebracht op 6 mei 2021. Op 29 september 2021 verwerpt de Raad het beroep hiertegen bij arrest nr. 261 348.
- 1.15. Op 25 mei 2021 adviseert het parket van Gent niet over te gaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning omdat: *“Uit het geheel van omstandigheden blijkt immers dat de intentie van minstens één van de partners kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.”* Op 7 juni 2021 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de registratie van de wettelijke samenwoning.

1.16. Op 9 juni 2022 verklaart de Rechtbank van eerste aanleg van Gent het beroep tegen de beslissing tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning gegrond. Ingevolge hiervan beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand tot registratie van de wettelijke samenwoning.

1.17. Op 1 augustus 2022 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in, dit in het kader van haar wettelijk geregistreerd partnerschap.

1.18. Op 30 januari 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*In uitvoering van artikel 52, §4, S** lid van het koninklijk besluit van 8 Oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01/08/2022 werd ingediend door:*

Naam: B. (..)

Voornaam; A. (..)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum; (..)

Geboorteplaats: Accra

Identificatienummer in het Rijksregister: xxxxxxxx

Verblijvende te (..)

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn wettelijk geregistreeerde partner, nl. O., L. (..) (RR xxxxxxxxxx) van Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980.

Om deze aanvraag in overweging te kunnen nemen dient, naast de voorwaarden conform art. 40ter, aan een ontvankelijkheidsvereiste voldaan te worden. Betrokkene moet vooreerst toegang hebben tot het grondgebied, er mag dus geen geldig inreisverbod zijn. Voorzover er wel een geldig inreisverbod is, waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is, kan de aanvraag alsnog in aanmerking worden genomen voor zover er sprake zou zijn van een buitengewone afhankelijkheid van de referentiepersoon tegenover de aanvrager. In dat geval is een afgeleid verblijfsrecht gerechtvaardigd ondanks het inreisverbod.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een Inreisverbod (bijlage 13sexies dd. 09.10.2017) en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 dd. 05.05.2021) genomen door de Belgische autoriteiten voor een termijn van drie jaar waarvan hij op diezelfde dag kennis heeft genomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene, conform de beslissing tot verwijdering die gepaard ging met voornoemd inreisverbod, het Belgisch grondgebied gedurende de in het inreisverbod vermelde termijn van drie jaar verlaten heeft. Op 06.06.2016 dienden betrokkene en zijn partner, de genaamde O., L. (..), een verklaring in tot wettelijke samenwoning bij de stad Gent. Op 07.07.2017 verleende het Parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent negatief advies met betrekking tot de registratie van de wettelijke samenwoning. Betrokkene werd dd. 09.10.2017 overgebracht naar het gesloten centrum te Merksplas. Op 20.10.2017 werd betrokkene vrijgesteld zonder meer. Op 30.10.2017 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van het inreisverbod in. Op 24.09.2019 werd betrokkene verhoord door de Federale Politie in het kader van illegaal verblijf/zwartwerk. In het hoorrecht op diezelfde datum verklaarde de betrokkene dat hij sinds 29.07.2013 in België verblijft en dat hij België niet verliet op aanraden van zijn advocaat, omdat hij zich nog in een rechtzaak bevond. Op 25.09.2019 werd de betrokkene wederom overgebracht naar het gesloten centrum Merksplas, alwaar hem op diezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend (bijlage 13septies). Op 07.10.2019 diende betrokkene een verzoekschrift tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing in. Op 26.02.2021 dienden betrokkene en zijn partner mevrouw O. (..) een nieuwe melding wettelijke samenwoning in en op 25.05.2021 verleende het Parket van de procureur des Konings Oost-Vlaanderen, afdeling Gent wederom negatief advies. Op 09.07.2021 tekenden betrokkene en partner beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing. Op 09.06.2022 oordeelt de Rechtbank van Eerste Aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent middels dat het beroep ontvankelijk en gegrond is. Op 17.06.2022 werd de wettelijke samenwoning geregistreerd in het rijksregister. Op 01.08.2022 tenslotte diende betrokkene huidige aanvraag gezinshereniging in het kader van dit wettelijk partnerschap in.

Uit het bovenstaande blijkt dat betrokkene het inreisverbod van 3 jaar geenszins heeft nageleefd en gerespecteerd. In deze dient opgemerkt te worden dat de termijn van een inreisverbod pas begint te lopen vanaf de datum waarop betrokkene effectief het grondgebied van België/Schengen heeft verlaten (arrest *Ouhrami Hof van Justitie* - 0225/16 van 26.07.2017). Betrokkene heeft het Belgisch grondgebied sedert het betekenen van het inreisverbod dd. 09.10.2017 niet verlaten, er kan geenszins blijken dat hij de termijn van het inreisverbod, meer bepaald 3 jaar, heeft gerespecteerd. Gezien de bovenvermelde opsomming van bewijzen van aanwezigheid van de betrokkene, heeft hij zich klaarblijkelijk nooit gehouden aan de geldende termijn van het inreisverbod van 3 jaar en dient er aldus nog steeds gevolg te worden gegeven aan de overgebleven duurtijd van het inreisverbod. Er blijkt nergens uit het dossier dat voormeld inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene de opheffing van het inreisverbod heeft bekomen in toepassing van artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 of in overeenstemming met art. 44decies van diezelfde wet. Wel integendeel, het beroep van betrokkene van 24.10.2017 tot nietigverklaring tegen dit inreisverbod werd middels arrest 237 535 van 26 juni 2020 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Het inreisverbod is dus nog steeds van kracht.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 26.02.2021 een tweede melding wettelijke samenwoning indiende met zijn vriendin, tevens referentiepersoon in de huidige aanvraag, de genaamde O. L. (...), met andere woorden na het niet respecteren van het nog steeds geldende inreisverbod van 09.10.2017. Op 17.06.2022 werd de wettelijk« samenwoning geregistreerd in het rijksregister. Echter, een wettelijk geregistreerd partnerschap geeft betrokkene niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn wettelijk geregistreerde partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dergelijke afhankelijkheidsrelatie kan in casu niet blijken; ter staving van de aanvraag werden een aantal bewijsstukken voorgelegd, zoals voorzien in artikel 40ter, namelijk een attest van samenwoning dd. 26.02.2021, een bewijs van voldoende huisvesting, een bewijs van ziekteverzekering voor zowel betrokkene als de referentiepersoon en bewijzen van voldoende bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon. Ter staving van de duurzaamheid van de relatie werden zeven foto's voorgelegd, zonder datumindicatie. Er is op basis van deze stavingsstukken geen enkele reden terug te vinden waarom betrokkene niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. In het dossier zijn er geen elementen terug te vinden dat de referentiepersoon bijzondere zorg behoeft door betrokkene noch dat er sprake zou zijn van enige afhankelijkheid van haar ten aanzien van betrokkene van welke aard dan ook. De referentiepersoon legt bewijzen voor van tewerkstelling via Synergie Interim middels weekcontracten. Om voor zichzelf in het levensonderhoud te voorzien blijkt de referentiepersoon aldus niet buitengewoon afhankelijk van betrokkene. Betrokkene en referentiepersoon zijn allebei volwassen personen. Niels wijst er op dat één van hen niet over de nodige (mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkene's inreisverbod. Uit het dossier kan er verder geen afhankelijkheidsrelatie blijken die aan betrokkene het afgeleid verblijfsrecht zou moeten verschaffen. Er is geen sprake van eigen kinderen van de betrokkene noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen met de referentiepersoon. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn wettelijk geregistreerde partner. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied en de ganse Schengenzone dient te verlaten. Verder blijken uit het administratief dossier geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De partner kan er ook voor kiezen om contact te onderhouden via moderne communicatiemiddel en of door middel van korte bezoeken gezien zijn vriendin het land legaal kan in- en uitreizen.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod

te verzoeken betrokkene partner ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het Belgische grondgebied en de ganse Schengenzone te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij nog steeds onder een inreisverbod staat dewelke noch opgegeven noch geschorst is en hij zich bevindt onder artikel 3, alinea 1, 5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Het behandelen van onderhavige aanvraag gezinshereniging heft het inreisverbod waarvan sprake geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben dat het inreisverbod kan opheffen, nl. een gezinsband met referentiepersoon. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient bijgevolg gevolg te geven aan het inreisverbod, aan hem betekend op 09.10.2017. Het heeft geen zin een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, zo lang het inreisverbod van kracht is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"11.1. Enig middel

Schending materiële motiveringsplicht

Schending artikel 20 WVEU

Schending artikel 8 EVRM

Schending artikel 40ter j° artikel 42 Vreemdelingenwet

11.1.1. De reden waarom deze aanvraag tot verblijf op basis van artikel 40ter VW wordt geweigerd is gelegen in het inreisverbod van 3 jaar, dat niet werd nageleefd door de verzoekende partij.

Eerst en vooral dient te worden benadrukt dat dit inreisverbod nooit uitwerking gekregen heeft ten aanzien van de verzoekende partij, nu zij nooit daadwerkelijk teruggekeerd is.

Zo stelt het Hof van Justitie in het arrest OUHRAMI dd. 26 juli 2017 (C- 225/16), §§ 47-51 (eigen onderlijning):

47 In dit verband moet erop worden gewezen dat in deze richtlijn - blijkens de in de punten 43 en 44 van dit arrest aangehaalde bepalingen, alsmede blijkens met name overweging 6, artikel 6, leden 1 en 6, artikel 8, leden 1 en 3, artikel 11, lid 3, eerste alinea, en artikel 12, lid 1, ervan - een duidelijk onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds het terugkeerbesluit en het eventuele verwijderingsbesluit en anderzijds het inreisverbod.

48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast.

49 Daaruit volgt dat het onrechtmatige verblijf van de betrokkene tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting en bijgevolg van de daadwerkelijke terugkeer naar zijn land van herkomst, een land van doorreis of een ander derde land, in de zin van artikel 3, punt 3, van richtlijn 2008/115, wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas vanaf dat tijdstip rechtsgevolgen teweegbrengt door het de betrokkene te verbieden om gedurende een bepaalde periode na zijn terugkeer het grondgebied van de lidstaten weer te betreden en er opnieuw te verblijven.

50 Dus hoewel richtlijn 2008/15 de lidstaten op grond van artikel 6, lid 6, de mogelijkheid biedt om het terugkeerbesluit en het inreisverbod tegelijkertijd vast te stellen, volgt uit de opzet van deze richtlijn

duidelijk dat deze twee besluiten los van elkaar staan: het eerste verbindt consequenties aan de onrechtmatigheid van het oorspronkelijke verblijf terwijl het tweede een eventueel later verblijf betreft en dit onrechtmatig maakt.

51 Een eventueel inreisverbod vormt aldus een middel om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten, door te waarborgen dat gedurende een bepaalde période na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten.

Aldus kan het inreisverbod in principe nog geen gevolgen hebben voor de verzoekende partij.

Dit wordt ook bevestigd door het Hof van Justitie in het arrest JZ dd. 17 September 2020 (C-806/18):

33 Daaruit volgt dat het illegale verblijf van een onderdaan van een derde land tot het tijdstip van de vrijwillige of gedwongen uitvoering van de terugkeerverplichting wordt beheerst door het terugkeerbesluit en niet door het inreisverbod, dat pas rechtsgevolgen teweegbrengt vanaf het tijdstip dat die onderdaan het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat.

34 In een situatie als in het hoofdgeding, waarin de betrokkene Nederland na de vaststelling van het terugkeerbesluit niet heeft verlaten en aan de daarbij opgelegde terugkeerverplichting bijgevolg nooit is voldaan, bevindt deze betrokkene zich in een illegale situatie die voortvloeit uit een oorspronkelijk illegaal verblijf en niet uit een later illegaal verblijf dat het gevolg is van een overtreding van een inreisverbod in de zin van artikel 11 van richtlijn 2008/115 (zie in die zin arrest van 26 Juli 2017, *Ouhrami*, C-225/16, EU:C:2017:590, punt 55).

35 In een dergelijke situatie kan de betrokkene niet worden bestraft wegens schending van een inreisverbod aangezien een dergelijke schending nu juist ontbreekt.

De verwerende partij argumenteert dus ten onrechte:

(...)

Het inreisverbod is immers nooit in werking getreden gezien de verzoekende partij nooit teruggekeerd is. Belangrijk in deze context is dat de verzoekende partij de aanvraag vanuit België doet en niet vanuit haar land van herkomst op de Belgische ambassade (in dat laatste geval zou het inreisverbod immers wel in werking getreden zijn).

Maar er is meer.

11.1.2. De bestreden beslissing stelt:

(...)

De verwerende partij gaat eerstens voorbij aan de lange duur van het inreisverbod (3 jaar!).

Tweedens gaat zij voorbij aan het feit dat de referentiepersoon wel kinderen heeft die samenwonen met de verzoekende partij en in wiens leven zij ook een belangrijke rol opneemt. De verwerende partij heeft kennis van het door haar aangehaalde vonnis van de Familierechtbank Gent, afdeling Oost-Vlaanderen dd. 9 juni 2022 (stuk 3), dat onder meer het volgende stelt:

- Ondanks een aantal ogenschijnlijke tegenstrijdigheden en/of onwetendheden wordt door eisers een gelijkaardig ontmoetingsverhaal en verloop van hun relatie geschetst. Ze ontmoetten elkaar in april 2015 doordat eiseres met het gospelkoor kwam zingen in de Presbyteriaanse kerk waar eiser wekelijks de erediensten mee volgt en/of begeleidt. Ze begonnen een relatie in november 2015 en zijn in maart 2016 gaan samenwonen op het domicilieadres van eiseres. Ze zijn pas later samen beginnen spreken over het aangaan van een wettelijke samenwoning, volgens eiseres was dit zelfs haar idee. Dat idee is pas concreet een aanvraag geworden op 24 maart 2017, zijnde een klein jaar nadat eisers zijn gaan samenwonen. Dit lijkt erop te wijzen dat zij geen overhaaste beslissingen hebben genomen, maar integendeel hun relatie eerder geleidelijk aan is geëvolueerd.

- De verschillende matrassen en bewoners in de woning van eiseres scheppen op het eerste zicht inderdaad verwarring over het effectief samenwonen van eisers. Desalniettemin valt op dat eiser zowel bij het onaangekondigd huisbezoek in 2017 als in 2021 aanwezig was in de woning. Bovendien is bij het laatste huisbezoek vastgesteld dat in de slaapkamer waar eisers aanduiden dat zij slapen, zowel mannen als vrouwenkledij is terug te vinden. Er zijn naar het oordeel van de rechtbank afdoende indicaties dat eisers wel degelijk samenwonen.

- Eisers wonen ondertussen al zes jaar samen en vormen een gezin. Bij hen wonen immers ook het 8-jarig dochtertje van eiseres en de 13-jarige zoon van haar stiefbroer. Eiseres is de kostwinner en staat derhalve financieel in voor het onderhoud van eiser. Die laatste zou een aantal huishoudelijke taken op zich nemen. Die taakverdeling lijkt tussen hen goed te werken. Het lijkt voor eiser geen rol te spelen dat eiseres reeds een kind heeft. Volgens eiseres leert eiser haar dochter zelfs pianospelen. Eisers leggen onder hun stuk 2 een aantal foto's voor waarin de dochter van eiseres en de zoon van haar stiefbroer mee betrokken worden in gezinsactiviteiten.

De burgerlijke rechtbank weerhield dus het reeds 7 jaar durende hechte gezinsleven tussen verzoekende partij en de referentiepersoon, waar ook twee minderjarige kinderen een onlosmakelijk deel van uitmaken.

Er kan dus niet getwijfeld worden aan de hechte band die de verzoekende partij met de kinderen opgebouwd heeft.

11.1.3. Zo stelde de Raad reeds (RvV nr. 261 780 dd. 7 oktober 2021):

In casu is de Raad van oordeel dat de gemachtigde louter op stereotiepe wijze is overgegaan tot een belangenafweging. De gemachtigde heeft de belangenafweging nauwelijks toegepast op de concrete zaak en louter gewezen op het tijdelijk karakter van de verwijdering, hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Hij wijst ook op het feit dat een terugkeer naar het herkomstland of het land waar hij een verblijfsrecht heeft om een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezinsleven. Verder stelt hij dat verzoeker tijdens zijn afwezigheid contact kan houden via diverse moderne communicatiemiddelen. Ook al kan in bepaalde gevallen deze stereotiepe afweging volstaan, en volgt de Raad dat artikel 8 van het EVRM geen vrijgeleide is om de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen, moet de belangenafweging alle door de gemachtigde gekende relevante feiten en omstandigheden in de afweging betrekken. Dit kan in casu niet aangenomen worden. Zoals verzoeker voorhoudt, kan de Raad niet volgen dat een gezinsleven kan onderhouden worden via diverse moderne communicatiemiddelen met kinderen van respectievelijk 6, 5 en 3 jaar. Waar dit tijdelijk wel kan aanvaard worden tussen partners, volgt de Raad verzoeker dat een dergelijke situatie niet strookt met wat men kan verstaan onder een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt in de aangegeven mate aangenomen.

In casu betreffen het niet de biologische kinderen van de verzoekende partij, maar dit is is niet relevant gezien het lange samenwonen, waardoor de verzoekende partij de facto de vaderrol heeft overgenomen.

De verwerende partij stelt enkel op stereotype wijze, net zoals in bovenvermeld arrest, dat de “moderne communicatiemiddelen” zouden moet volstaan om aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM te voldoen, quod non in casu.

De verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen in het huishouden (<http://www.kruispuntmi.be/nieuws/ehrm-benadrukt-hooger-belang-vanhet-kind-bij-belangenafweging-artikel-8-evrm>).

Het EHRM verduidelijkt dit onder meer in haar arrest Cf. CEDH, Jeunesse t. Nederland van 3 Oktober 2014 du 3 oktober 2014:

(...)

Dit is niet gebeurd.

11.1.4. Zo stelde ook de Raad reeds dat ook niet-biologische kinderen relevant zijn in de belangenafweging.

Zo stelde de Raad dd. 27 januari 2023 nr. 283 980:

3.3.13. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat verweerder helemaal geen rekening heeft gehouden met de band die verzoeker heeft opgebouwd met zijn stiefkinderen waarop de verklaringen wijzen die hij aanhaalt in zijn verzoekschrift en die zich ook bevinden in het administratief dossier. Prima facie kan er van uitgegaan worden dat wanneer verzoeker een duurzame affectieve relatie opbouwt met een in België wonende alleenstaande Nederlandse moeder met twee kinderen uit een vorige relatie, zijn relatie met deze kinderen daarvan deel uitmaakt. Verweerder vermocht hiervan dan ook geen abstractie te maken. quod in casu.

Dit om één en ander te duiden, de inwonende kinderen komen niet aan bod in de belangenafweging van de verwerende partij en al zeker niet daar waar zij stelt dat haar partner vrijwillig zou kunnen meeverhuizen naar Ghana!

11.1.5. In een arrest van 5 mei 2022 (C-451/19 en C-532/19) verlijkt het Hof van Justitie (HvJ) haar voorgaande rechtspraak over de gezinshereniging door derdelands familieleden van statische Unieburgers. Het HvJ herhaalt dat wanneer er tussen beiden een zodanige afhankelijkheid bestaat dat de statische Unieburger de Europese Unie (EU) zou moeten verlaten, de aanvraag gezinshereniging niet kan worden geweigerd omdat de Unieburger niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, zoals vereist door de nationale regels gezinshereniging.

Bij bewezen afhankelijkheid van de Belg die ze willen begeleiden of vervoegen zal DVZ het verblijfsrecht toch moeten erkennen ook al is niet voldaan aan (één of meerdere van) de voorwaarden voor gezinshereniging (bv. bestaansmiddelen - voldoende huisvesting - ziekteverzekering - ten laste in herkomstland). Deze afhankelijkheid kan in beide richtingen bestaan: het derdelands familielid ten aanzien van de Unieburger/Belg, maar ook omgekeerd.

Zo stelt het arrest van 5 mei 2022 (<https://curia.europa.eu/juris/document/document.isf?text=&docid=258665&pageIndex=0&doclang=NL&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=6205255>):

66 Meer in het bijzonder dient met het oog op de beoordeling van het risico dat het betrokken kind, dat

Unieburger is, gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten indien aan zijn ouder, die

een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht in de betrokken lidstaat werd geweigerd, te worden bepaald of deze ouder de daadwerkelijke zorg voor het kind draagt en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding tussen hen bestaat. In het kader van deze beoordeling dienen de bevoegde autoriteiten rekening te houden met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”), waarbij dit artikel moet worden gelezen in samenhang met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2, van het Handvest erkende belang van het kind, dat samenvalt met het recht van dit kind om regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, zoals neergelegd in artikel 24, lid 3, van het Handvest [zie in die zin arresten van 1 juH 2010, Povse, C-211/10PPU, EU:C:2010:400, punt 64, en 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 71 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

67 De punt 72].

68 Dat de ouder die derdelander is, samenwoont met het minderjarige kind dat Unieburger is, vormt dus een van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, zonder dat dit echter een noodzakelijke voorwaarde daar voor is [arrest van 8 mei 2018, K.A. e.a. (Gezinshereniging in België), C-82/16, EU:C:2018:308, punt 73 en aldaar aangehaalde rechtspraak].

69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.

Gelet op het feit dat de verzoekende partij al 7 jaar samenwoont met de referentiepersoon, de inwonende minderjarigen 8 en 13 jaar oud zijn en blijkt uit de vaststellingen van de Familierechtbank dat zij een gezin vormen, kon de verwerende partij van deze kinderen geen abstractie maken in haar analyse.

Deze kinderen zijn schoolplichtig en kunnen dus niet zomaar voor onbepaalde tijd het grondgebied verlaten. Nochtans zou dit wel het gevolg zijn van de thans bestreden beslissing, gelet op de afhankelijkheidsband tussen de kinderen en de verzoekende partij.

Aldus schendt deze beslissing artikel 20 WVEU.

Het argument dat het slechts een ‘tijdelijke’ scheiding betreft, snijdt geen hout. Het gaat over drie jaar, wat een bijzonder lang is, zeker voor kinderen. De opheffing van een inreisverbod kan maar worden gevraagd nadat 2/3 van de termijn reeds verstreken is en dan nog kan het alleen maar om “professionele redenen” of “studieredenen”, quod non in casu (cf. artikel 74/12 VW). Aldus is ook dat geen dienstig verweer.

De referentiepersoon kan evenmin gaan en staan waar zij wil, gelet op de parentale verantwoordelijkheid die zij draagt.

Aldus werden artikel 40ter Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting manifest geschonden.”

2.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet en artikel 20 WVEU.

2.4. In casu blijkt dat verzoekende partij op 1 augustus 2022 een aanvraag tot gezinshereniging indiende in kader van haar wettelijk geregistreerd partnerschap met een Belgische onderdaan. Deze gezinshereniging wordt geregeld door artikel 40ter juncto artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is het antwoord op deze aanvraag. Verwerende partij weigert om de verblijfsaanvraag in te willigen omdat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 9 oktober 2017.

2.5. Verzoekende partij kan vooreerst niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij niet dienstig naar het haar opgelegde inreisverbod kan verwijzen omdat zij zich nog steeds in het Rijk

bevindt en aldus geen uitvoering heeft gegeven aan het inreisverbod. De Raad wijst er in dit verband op dat het Hof van Justitie in het arrest dat verzoekende partij aanhaalt (HvJ 26 juli 2017, nr. C-225/16, *Ouhrami*) slechts uitspraak heeft gedaan over de vraag of de duur van het inreisverbod moet worden berekend vanaf de datum waarop het inreisverbod is uitgevaardigd, dan wel vanaf de datum waarop de betrokken vreemdeling het grondgebied daadwerkelijk heeft verlaten, dan wel vanaf enig ander tijdstip. Uit dit arrest kan echter niet op algemene wijze worden afgeleid dat bij de beoordeling van een verblijfsaanvraag geen rekening mag worden gehouden met het bestaan van een inreisverbod zolang de betrokken vreemdeling het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Zo overweegt het Hof van Justitie in voormeld arrest dat een eventueel inreisverbod een middel vormt *“om de doeltreffendheid van het terugkeerbeleid van de Unie te vergroten door te waarborgen dat gedurende een bepaalde periode na de verwijdering van een illegaal verblijvende derdelander, deze persoon niet legaal zal kunnen terugkomen op het grondgebied van de lidstaten”* en dat aan deze doelstelling *“afbreuk [zou] worden gedaan indien de weigering van een derdelander om gevolg te geven aan de terugkeerverplichting en mee te werken in het kader van een verwijderingsprocedure hem in staat zou stellen zich geheel of ten dele te onttrekken aan de rechtsgevolgen van een inreisverbod, wat het geval zou zijn indien het tijdvak waarin een dergelijk inreisverbod geldt, gedurende deze procedure zou kunnen ingaan of verstrijken”*. (cf. RvS 3 april 2020, nr. 247.370; RvS 5 februari 2021, nr. 249 734).

Hetzelfde geldt voor wat betreft het door de verzoekende partij eveneens aangevoerde arrest C-806/18 van het Hof van Justitie van 17 september 2020. Daarin wordt aangegeven dat een vreemdeling slechts kan worden bestraft wegens een schending van het inreisverbod wanneer hij eerst aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. In dit arrest kan evenwel niet worden gelezen dat verwerende partij in een situatie zoals *in casu*, waarbij zij een beslissing moet nemen omtrent een verblijfsaanvraag, niet in aanmerking kan nemen dat de aanvrager is onderworpen aan een inreisverbod.

Verzoekende partij weerlegt de beoordeling van verwerende partij niet dat om het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet te kunnen genieten, niet enkel moet zijn voldaan aan de verblijfsvoorwaarden in deze wetsbepaling, maar de aanvrager ook moet beschikken over het recht op binnenkomst in België en deze dus niet het voorwerp mag uitmaken van een geldig inreisverbod.

2.6. Waar verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij voorbij gaat aan de duur van het inreisverbod, laat zij na op concrete wijze te duiden op welke manier de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met het gegeven dat het inreisverbod geldt voor een duur van drie jaar. In de bestreden beslissing erkent de verwerende partij immers dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod *“voor een termijn van drie jaar”*. Er blijkt geenszins dat de verwerende partij in haar beoordeling dit element veronachtzaamd heeft noch maakt de verzoekende partij dit op concrete gronden aannemelijk met de loutere stelling dat *“(d)e verwerende partij gaat eerstens voorbij aan de lange duur van het inreisverbod (3 jaar!)”*.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts in essentie dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat de referentiepersoon kinderen heeft waarmee zij eveneens samenwoont en in wiens leven zij een belangrijke rol opneemt.

2.8. De Raad merkt op dat in het arrest K.A. van het Hof van Justitie (HvJ 2 mei 2018 (GK), nr. C-82/16, K.A.) waarnaar de verwerende partij ook verwijst in de bestreden beslissing een aantal richtsnoeren worden gegeven voor het voeren van het afhankelijkheidsonderzoek wanneer de betrokken Unieburger minderjarig is (ibid., pt. 70-76). Uitgangspunt is dat het bestaan van een gezinsband tussen de minderjarige Unieburger en zijn ouder die derdelander is, of dit nu een biologische dan wel een juridische is, niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan die ouder op grond van artikel 20 van het VWEU een afgeleid recht van verblijf op het grondgebied van de lidstaat waarvan het minderjarige kind onderdaan is, toe te kennen. Er moet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaan dat het kind gedwongen zou zijn het grondgebied van de Unie te verlaten als aan de vreemdeling een verblijfsrecht wordt geweigerd. Bij de beoordeling of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheidsverhouding, is het relevant wie het gezag over het kind heeft en of de wettelijke, financiële en affectieve last van het kind berust bij de ouder die een derdelander is. Daarbij moet worden bepaald welke ouder de daadwerkelijke zorg over het kind heeft en of er een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen het kind en de ouder die derdelander is. In het kader van deze beoordeling houden de bevoegde overheden rekening met het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest, samen gelezen met de verplichting tot inachtneming van het in artikel 24, lid 2 van het Handvest erkende hogere belang van het kind. De omstandigheid dat de andere ouder, wanneer deze een Unieburger is, echt in staat en bereid is om de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind alleen

te dragen, vormt een relevant gegeven maar volstaat op zich niet om te kunnen stellen dat de vereiste afhankelijkheidsverhouding tussen de ouder-derdelander en de minderjarige Unieburger niet aanwezig is. Om tot een dergelijke vaststelling te komen moet, in het hoger belang van het kind, rekening worden gehouden met alle omstandigheden van het geval, met name de leeftijd van het kind, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, de mate waarin het een affectieve relatie met elk van zijn ouders heeft, en het risico dat voor het evenwicht van het kind zou ontstaan indien het wordt gescheiden van de ouder die onderdaan van een derde land is. Het al dan niet samenwonen van de ouder-derdelander met de minderjarige Unieburger vormt één van de in aanmerking te nemen relevante factoren om te bepalen of er tussen hen sprake is van een afhankelijkheidsverhouding, maar is geen noodzakelijke voorwaarde daarvoor.

In het arrest van 5 mei 2022 in de gevoegde zaken C-451/19 en C-532/19 heeft het Europees Hof van Justitie voormeld standpunt herhaald en daaraan toegevoegd:

“69 Bovendien kan, met name gelet op hetgeen in de punten 65 tot en met 67 van het dit arrest is opgemerkt, wanneer de minderjarige Unieburger duurzaam samenwoont met zijn twee ouders en het gezag over dit kind en de wettelijke, affectieve en financiële last van dit kind dus dagelijks door deze twee ouders worden gedeeld, op weerlegbare wijze worden vermoed dat er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding tussen deze minderjarige Unieburger en zijn ouder, die derdelander is, ongeacht het feit dat de andere ouder van dit kind, zoals in punt 59 van dit arrest is benadrukt, als onderdaan van de lidstaat op het grondgebied waarvan dit gezin is gevestigd, beschikt over een onvoorwaardelijk recht om op het grondgebied van deze lidstaat te verblijven.”

2.9. Waar verzoekende partij erop wijst dat haar partner twee kinderen heeft, moet vastgesteld worden dat dit wordt tegengesproken door de stukken uit het administratief dossier. Zo blijkt uit het voorgelegde vonnis van de Familierechtbank van 9 juni 2022 dat haar partner een achtjarige dochter heeft en dat ook de dertienjarige zoon van de stiefbroer van haar partner inwoont in het huis. Het loutere gegeven dat de Familierechtbank de samenwoning vaststelt tussen verzoekende partij, haar partner, het kind van haar partner en de zoon van de stiefbroer van de partner, alsook gemeenschappelijke activiteiten, maakt geenszins dat daaruit kan afgeleid worden dat haar partner, laat staan verzoekende partij, de wettelijke, affectieve en financiële last van het kind van de stiefbroer dragen. Er ligt daartoe geen enkel concreet stavingstuk voor. Uit niks blijkt dat het kind van de stiefbroer niet meer onder de hoede van diens ouders valt of dat deze geen ouderlijke verantwoordelijkheid meer dragen, temeer in 2021 nog werd vastgesteld dat ook de stiefbroer zelf, en dus de vader, inwoonde op hetzelfde adres en voor zichzelf en diens kind bijdroeg in de huur (zie advies parket van 25 mei 2021). Uit geen enkel concreet stuk blijkt dat diens ouderlijke verantwoordelijkheid ten einde is gekomen en overgegaan is op de partner van verzoekende partij en bij uitbreiding verzoekende partij zelf. Het loutere gegeven dat dit kind ook betrokken wordt in de gezinsactiviteiten van verzoekende partij en haar partner doet daaraan geen afbreuk. Verzoekende partij kan dan ook bezwaarlijk naar dit kind verwijzen om te stellen dat zij in het leven van dit kind als ouder een rol speelt waardoor haar vertrek uit België zou maken dat dit kind niet verder meer zou kunnen verblijven op het Belgische grondgebied of bij uitbreiding het grondgebied van de lidstaten.

Waar verzoekende partij voorts verwijst naar de achtjarige dochter van haar partner blijkt voorts uit het vonnis van de Familierechtbank dat verzoekende partij financieel onderhouden wordt door haar partner en dat verzoekende partij *“een aantal huishoudelijke taken op zich (neemt)”*. Tevens zou zij de dochter leren piano spelen. Er werden voorts enkele foto's voorgelegd inzake gezinsactiviteiten. Gelet op voorgaande kan aangenomen worden dat het de partner van verzoekende partij is die als moeder van het kind de voornaamste zorgfiguur is. Er blijkt geenszins dat de wettelijke en financiële last van het kind gedeeld wordt met de verzoekende partij. Het loutere gegeven dat verzoekende partij al jaren inwoont en marginale zorgtaken binnen het huishouden op zich neemt kan bezwaarlijk doen besluiten dat zij met het kind van haar partner een dusdanige band heeft waardoor *in casu* zou kunnen gesproken worden van een daadwerkelijke afhankelijkheidsverhouding van het kind ten opzichte van verzoekende partij. Opvoedingstaken met een marginaal karakter kunnen niet beschouwd worden als daadwerkelijke zorgtaken. Als een derdelander slechts zorg- en/of opvoedingstaken met een marginaal karakter verricht, of alleen omgang heeft met het kind dat Unieburger is, loopt dat kind door weigering van verblijf aan deze derdelander niet het risico feitelijk te worden gedwongen het grondgebied van de Unie te verlaten.

Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de verwerende partij op verkeerde gronden of op kennelijk onredelijke wijze tot de vaststelling is gekomen dat: *“Betrokkene en referentiepersoon zijn allebei volwassen personen. Niels wijst er op dat één van hen niet over de nodige*

(mentale en fysieke) capaciteiten zou beschikken om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van betrokkenes inreisverbod. Uit het dossier kan er verder geen afhankelijkheidsrelatie blijken die aan betrokkene het afgeleid verblijfsrecht zou moeten verschaffen. Er is geen sprake van eigen kinderen van de betrokkene noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen met de referentiepersoon. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt voorts enkel een tijdelijke scheiding met zich mee tussen betrokkene en zijn wettelijk geregistreerde partner. Het heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar te ontwikkelen. De verplichting heeft slechts als gevolg dat betrokkene voor een bepaalde tijd het Belgisch grondgebied en de ganse Schengenzone dient te verlaten. Verder blijken uit het administratief dossier geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niets blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De partner kan er ook voor kiezen om contact te onderhouden via moderne communicatiemiddel en of door middel van korte bezoeken gezien zijn vriendin het land legaal kan in- en uitreizen.

Op grond van het bovenstaande en na analyse van het dossier kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en de ganse Schengenzone te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken betrokkenes partner ertoe zouden dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het Belgische grondgebied en de ganse Schengenzone te verlaten. Bijgevolg kan besloten worden dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.”

2.10. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij evenmin een schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Verzoekende partij heeft haar gezinsleven met haar partner gesticht op een moment waarop beiden zich ervan bewust dienden te zijn dat de verderzetting van het gezinsleven op het Belgische grondgebied vanaf het begin precair zou zijn. In dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, par. 70).

In casu heeft de verwerende partij erop gewezen dat verzoekende partij en haar partner als volwassenen perfect in staat zijn om zelfstandig te leven in afwachting van de afloop van het inreisverbod. Met een verwijzing naar het kind van haar partner doet de verzoekende partij aan deze vaststelling geen afbreuk. Immers blijkt uit de bespreking hoger dat de partner die de moeder is van het kind de voornaamste zorgfiguur betreft en liggen er geen gegevens voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij een dusdanige rol speelt in het leven van het kind waardoor dit kind bijzonder afhankelijk is van verzoekende partij. Een beschermenswaardig gezins- of familieleven tussen een minderjarige en een familielid dat niet zijn of haar ouder is, kan slechts worden aangenomen indien het gezins- of familielid de enige en feitelijke verzorger is van een minderjarig kind of een betekenisvolle rol speelt in het leven van het minderjarige kind en dit gezins- of familielid als vader- of moederfiguur fungeert (EHRM 13 juni 1979, nr. 6833/74, Marckx v. België, par. 45; EHRM 9 juni 1998, nr. 22430/93, Bronda v. Italië, par. 51; EHRM 9 februari 1993, nr. 16580/90, Boyle v. Verenigd Koninkrijk). Er wordt niet aangetoond dat verzoekende partij een dermate betekenisvolle rol speelt in het leven van het kind van haar partner dat door de uitvoering van het inreisverbod een schending van artikel 8 EVRM voorligt. Er liggen ook geen objectieve indicaties voor dat het kind buitengewoon geraakt zou worden in haar mentaal of materiaal welzijn door een tijdelijke scheiding met verzoekende partij. (cf. EHRM, Alleleh and others v. Norway, 23 juni 2022). Er wordt niet aangetoond dat het hoger belang van het kind door de bestreden beslissing wordt aangetast.

Nu het slechts gaat om een tijdelijke scheiding met het oog op het voldoen aan het inreisverbod, kan ook niet blijken dat gedurende deze periode intensief contact onderhouden met de gezinsleden via moderne communicatiemiddelen of bezoeken niet afdoende zou zijn om geen afbreuk te doen aan de gezinsbanden. De Raad ziet niet in waarom een kind van acht jaar via deze weg geen betekenisvol contact kan hebben met verzoekende partij. In die zin blijkt geenszins dat er sprake is van een verbreking van het contact met het kind waardoor dit onomkeerbare gevolgen zou hebben voor de relatie tussen het kind en verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad om haar standpunt dat er geen betekenisvol contact met heel jonge kinderen kan zijn via moderne communicatiemiddelen kracht bij te zetten, wijst de Raad erop dat er aan deze rechtspraak geen precedentswaarde kleeft en evenmin blijkt dat alle in de onderhavige zaak relevante omstandigheden in het kader van een billijke afweging dezelfde zijn als degene waarvan sprake in de door de verzoekende partij aangehaalde rechtspraak.

De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het voldoen aan het inreisverbod haar gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, dit nog temeer verzoekende partij in het land van herkomst de opheffing of opschorting kan vragen van het inreisverbod. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt kan de opheffing of opschorting van het inreisverbod ook vroeger dan na het verstrijken van twee derde van de termijn gevraagd worden, met name omwille van humanitaire redenen, en dit conform artikel 74/12, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.11. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER